

Stichting van de Arbeid

Bezuidenhoutseweg 60, 2594 AW Den Haag
Telefoon 070 - 814341

Verbeterde versie

Den Haag, 5 februari 1987

Ons kenmerk:
No. S.A. 53.487/K

Uw kenmerk: No. DG ABA/Dir.AIV

Betreft: Vervroegde Uittreding

Aan: de Minister van Sociale
Zaken en Werkgelegenheid
Postbus 20801
2500 EV 's-GRAVENHAGE

Mijnheer de minister,

Op het terrein van de vervroegde uittreding (VUT) heeft de Stichting van de Arbeid in 1985 een tweetal adviesaanvragen ontvangen.

Bij brief van 14 maart 1985 vroegen minister de Koning en u de Stichting om advies over een aantal onderwerpen op het terrein van de VUT. Daarbij gaat het in het bijzonder om onderwerpen op het gebied van de veiligstelling van VUT-gelden waarover meer gericht advies is gevraagd en enkele vraagpunten met een open karakter welke vooral de toekomstige ontwikkelingen betreffen.

Voorts ontving op 26 juli 1985 de Stichting een adviesaanvraag over het avv-beleid ten aanzien van VUT-cao's mede in het licht van recente verlagingen van de VUT-leeftijd welke in enkele cao's zijn overeengekomen.

Het Bestuur van de Stichting heeft de Looncommissie belast met de behandeling van beide adviesaanvragen. Ter voorbereiding van ontwerpadviezen terzake stelde de Looncommissie een werkgroep ad hoc in, waarvan de samenstelling is opgenomen in bijlage I.

De Werkgroep Vervroegde Uittreding heeft de aan de Stichting voorgelegde onderwerpen geïnventariseerd en daarover uitvoerig van gedachten gewisseld.

Dit heeft er inmiddels toe geleid dat de adviesaanvraag van 26 juli 1985 is afgewerkt. Een door de werkgroep voorbereid ontwerp-advies werd door de Looncommissie namens

het Bestuur vastgesteld en aan minister de Koning uitgebracht¹.

Voorts heeft de Commissie Sociale Verzekering van de Stichting van de Arbeid op verzoek van de werkgroep zich gebogen over de mogelijkheid en wenselijkheid van het treffen van een voorziening in het kader van de NWW voor VUT-ters, die als gevolg van betalingsonmacht van een VUT-fonds of van een faillissement van de onderneming welke de VUT-uitkeringen direct uit de lopende middelen betaalt, in moeilijkheden dreigen te komen. In verband met de parlementaire behandeling van de stelselherziening heeft de Commissie Sociale Verzekering op 2 april 1986, na raadpleging van de beleidsorganen van de centrale organisaties, haar opvattingen terzake direct ter kennis van de Vaste Commissie van Sociale Zaken van de Tweede Kamer gebracht².

Zoals reeds is gesteld zijn de meer gerichte vraagpunten uit de adviesaanvraag van 14 maart 1985 vooral gericht op het aspect van de veiligstelling van de VUT-financiering en van de VUT-gelden.

Zo wordt de vraag gesteld of gelet op het veelal gekozen omslagfinancieringssysteem in de toekomst werkgevers en werknemers bereid zullen blijven de VUT-uitkeringen van uitgetreden en toekomstige uittreeders te financieren. Verder wordt in de adviesaanvraag gewezen op het risico, dat de financiële positie van een onderneming onmiddellijke gevolgen kan hebben voor de VUT-financiering, bijvoorbeeld in geval van een déconfiture. Dit risico treedt vooral op bij zgn. omslagfinanciering, een financieringsmethodiek welke voor de VUT veelvuldig wordt toegepast. De vraag wordt gesteld of de VUT in zijn huidige verschijningsvorm wel met voldoende waarborgen is omkleed, ondanks de intenties van zorgvuldigheid van partijen bij het aangaan van VUT-overeenkomsten en het beleid m.b.t. avv van de betreffende cao-bepalingen.

Een aantal mogelijkheden ter verbetering van de veiligstelling wordt in de adviesaanvraag opgesomd, waarbij het daartoe dienende instrument in mindere of meerdere mate de verantwoordelijkheid legt bij de sociale partners dan wel bij de overheid:

- a. een aanbeveling aan cao-partijen, c.q. afspraak in de Stichting van de Arbeid waarbij wordt aangegeven op welke wijze de financiering van VUT-aanspraken het beste zou kunnen worden geregeld met het oog op de continuïteit van die aanspraken;

¹ Brief d.d. 6 februari 1986, no. S.A. 51.246/K/Bu. Deze brief is opgenomen in bijlage II.

² Een afschrift van dit adres is bij brief van 22 april 1986 gezonden aan staatssecretaris de Graaf. Zie verder blz 7 van dit advies.

- b. een SER-code van gelijke strekking;
- c. een wettelijke minimumregeling, inhoudende vereisten waaraan VUT-regelingen i.v.m. de veiligstelling van aanspraken tenminste zouden moeten voldoen;
- d. de instelling van een centraal garantiefonds, gevoed vanuit de bestaande financieringsbronnen, met behulp waarvan de gevolgen van betalingsonmacht voor de VUT-gerechtigde worden opgevangen, waaraan desgewenst een wettelijke status - al dan niet binnen de nieuwe Werkloosheidswet - kan worden verbonden;
- e. een wettelijke regeling, waarin ook andere aspecten dan die m.b.t. de veiligstelling worden geregeld, zoals de juridische omgeving van de regeling, (cao of andere vorm), de uitredingsvoorwaarden, de bijdrage van de deelnemers, de rechtspositie van de uitgetreden, procedures, naleving en controle, informatie, enz.

Verder bevat de adviesaanvraag nog een aantal meer open vraagpunten waarvan het merendeel betrekking heeft op toekomstige ontwikkelingen met betrekking tot de vervroegde uittreding:

- Het uittredingscriterium. Vanuit de Tweede Kamer is de mogelijkheid geopperd om naast het leeftijdscriterium ook een dienstjarencriterium te introduceren;
- De uittredingsleeftijd. Vanwege de dalende tendens die wordt geconstateerd richting 60 jaar, wordt de vraag gesteld of daarmee niet een grens zal zijn bereikt. Dit gelet op de verhouding actieven/niet-actieven;
- De inhouding van werknemerspremie. De indruk bestaat volgens de adviesaanvraag dat in de praktijk soms wordt gehandeld in strijd met art. 1637s BW, vooral bij ondernemings-VUT-regelingen. (gedwongen winkelnering). Gesuggereerd wordt te komen tot een bijstelling van de amvb ter uitvoering van dit artikel. teneinde de vereisten voor de totstandkoming van ondernemingsgewijze VUT-regelingen te beperken tot hetgeen als minimaal noodzakelijk moet worden aangemerkt, zoals bijvoorbeeld het vereiste van rechtspersoonlijkheid van VUT-fondsen;
- De problematiek van de flexibele pensionering. Hierbij wordt gedacht aan een ontwikkeling waarbij de VUT-regelingen op den duur zouden kunnen worden vervangen door een vorm van flexibele pensionering, mogelijk in combinatie met deeltijd-pensionering (Zweedse systeem).

Vanuit de Tweede Kamer is de minister uitgenodigd in overleg met de Stichting nadere voorstellen te ontwikkelen die partiële pensionering mogelijk maken. Aangekondigd wordt een mogelijk nadere adviesaanvraag over deze problematiek.

Algemeen uitgangspunt van het Bestuur

Als algemeen uitgangspunt kiest het Bestuur van de Stichting van de Arbeid dat de vervroegde uittreding evenals andere arbeidsvoorwaarden primair een zaak is die cao-partijen aangaat. Ook in de adviesaanvraag is dit uitgangspunt aangemerkt als een opvatting welke door het kabinet wordt onderschreven.

Consequentie van dit uitgangspunt is volgens het Bestuur dat van de mogelijke instrumenten ter veiligstelling van VUT-gelden welke in de adviesaanvraag zijn opgesomd, de varianten die wetgeving vereisen als niet aanvaardbaar zijn aan te merken. In concreto vallen hierdoor de hiervoor genoemde mogelijkheden sub c. en e. af. Een additioneel argument voor het afwijzen van instrumenten welke wetgeving vereisen, is dat door wetgeving het tot stand brengen van regelingen die zijn toegesneden op de specifieke situatie in afzonderlijke ondernemingen en bedrijfstakken mogelijkkerwijs wordt bemoeilijkt.

Evenmin acht het Bestuur het wenselijk dat in een SER-code zou worden aangegeven op welke wijze de financiering van VUT-aanspraken het beste kan worden geregeld. Naar de mening van het Bestuur zou ook door toepassing van dit instrument een aanzienlijke inperking plaatsvinden van de thans bestaande mogelijkheden voor cao-partijen om op eigen wijze vorm en inhoud te geven aan de VUT-regeling met inbegrip van de financieringswijze.

Het Bestuur is voorts van oordeel dat ook de instelling van een centraal garantiefonds waarmee de eventuele gevolgen van betalingsonmacht ter zake van de VUT-verplichtingen zouden kunnen worden opgevangen, niet nodig en ook minder wenselijk is. Dit gelet op enerzijds het feit dat een zodanige betalingsonmacht gelukkig zelden blijkt voor te komen en anderzijds omdat een risicodekking in het kader van de sociale zekerheid middels de nWW, naar de mening van het Bestuur meer in aanmerking komt.

Resteert mogelijkheid sub a. de totstandkoming van bepaalde aanbevelingen van de Stichting van de Arbeid aan cao-partijen. Naar de mening van het Bestuur is het ter zake van bepaalde aspecten van de vervroegde uittreding op zichzelf wél mogelijk om door middel van aanbevelingen vanuit de Stichting van de Arbeid cao-partijen te ondersteunen en mogelijk daardoor bepaalde problemen te voorkomen of daarvoor oplossingen aan te dragen.

In het navolgende zal het Bestuur aan de hand van de vraagpunten uit de adviesaanvraag meer concreet aangeven tot welke standpuntbepaling het is gekomen.

De veiligstelling

Wat betreft dit belangrijke onderwerp uit de adviesaanvraag is het Bestuur op een drietal onderdelen tot een standpuntbepaling gekomen. Het gaat daarbij om:

- mogelijkheden tot verbetering van de financieringsmethodiek voor VUT-uitkeringen;
- de eventuele wenselijkheid van draagvlakverbreding van VUT-fondsen. (Dit onderdeel komt niet voor in de adviesaanvraag, maar is bij de beraadslagingen in de Stichting naar voren gekomen);
- de problematiek van de inkomensderving van VUT-ters in geval van faillissement van een onderneming, of bij betalingsonmacht van VUT-fondsen;

De financieringsmethodiek van VUT-uitkeringen

De financiering van de VUT-regelingen verloopt meestal via aparte VUT-fondsen. Niet alle ondernemingsregelingen kennen echter zo'n fonds. Bij het ontbreken van een apart fonds kan de mate van veiligstelling minder ver gaan dan in de situatie waarbij er wél een fonds is gevormd.

Het Bestuur van de Stichting van de Arbeid is op basis van de ervaringen uit het afgelopen decennium tot het oordeel gekomen dat cao-partijen met betrekking tot de financieringsregelingen ten behoeve van de VUT zorgvuldig te werk zijn gegaan. In de meeste gevallen is bewerkstelligd dat vervroegd uitgetreden medewerkers gedurende de gehele looptijd van de VUT-periode aanspraak konden doen gelden op de overeengekomen VUT-uitkeringen.

Slechts in een enkel geval zijn er problemen gerezen met betrekking tot de continuering van de VUT-uitkeringen. Daarbij ging het om een ondernemingsgewijze VUT-regeling uit hoofde waarvan ten gevolge van een faillissement van de betreffende onderneming de lopende VUT-uitkeringen niet konden worden gecontinueerd. In dergelijke situaties kon in het verleden een beroep gedaan worden op de WWV. Voor de toekomst is reeds door een grote meerderheid van de Commissie Sociale Verzekering gepleit voor een voorziening in het kader van de nWW.

Het vorenstaande neemt overigens niet weg dat het van belang moet worden geacht dat cao-partijen de financiering van de VUT-uitkeringen op een adequate wijze regelen en daarbij rekening houden met de looptijd van de finan-

cieringsbepalingen in relatie tot de looptijd van de mogelijke VUT-uitkeringen.

Door een deel van het Bestuur bestaande uit de vertegenwoordigers van de centrale organisaties van werkgevers en van de werknemersorganisatie CNV, wordt het niet nodig en daarom ook niet wenselijk geacht om zich in de Stichting nader te beraden over mogelijke aanbevelingen op dit terrein, te richten aan cao-partijen.

Een ander deel van het Bestuur bestaande uit de vertegenwoordigers van de centrale werknemersorganisaties FNV en MHP acht het echter wèl wenselijk om in de Stichting nader te overleggen over de vraag of aanbevelingen op dit punt aan cao-partijen tot stand kunnen komen. Dit oordeel is ingegeven door enige twijfel aan de soliditeit van vooral de ondernemingsgewijze VUT-regelingen, vooral bij een in de loop der jaren gestaag dalende uittredingsleeftijd.

De wenselijkheid van draagvlakverbreding van VUT-fondsen

 Het beroep dat op VUT-regelingen zal worden gedaan, is zowel voor grote als voor kleine fondsen redelijk voor-
 spelbaar. Dit is echter niet altijd het geval als het gaat om de premie-inkomsten. Vooral bij kleine fondsen kunnen binnen een kort tijdsbestek betrekkelijk grote premie-
 fluctuaties optreden. Een mogelijk instrument om fluctuaties in premie-inkomsten te verminderen, is het realiseren van draagvlakverbreding: het samenvoegen van kleine VUT-
 regelingen tot grotere verbanden. Uiteraard is hiervoor nodig dat zowel de VUT-regelingen als de personeelsopbouw, qua leeftijd en samenstelling van de verschillende eenheden, een samenvoeging mogelijk maken.

Een deel van het Bestuur, bestaande uit de vertegenwoordigers van de centrale organisaties van werkgevers en van de centrale werknemersorganisatie CNV is, onder verwijzing naar het ingenomen standpunt over de financieringsmethode, van mening dat er voorshands geen dringende redenen aanwezig zijn om in de Stichting nader te overleggen over de wenselijkheid om ter zake van de draagvlakverbreding van VUT-fondsen een aanbeveling aan cao-partijen te doen uitgaan.

Door een ander deel van het Bestuur bestaande uit de vertegenwoordigers van de centrale werknemersorganisaties FNV en MHP, wordt het wel wenselijk geoordeeld om in het kader van de Stichting nader te overleggen of op het punt van de draagvlakverbreding een aanbeveling aan cao-partijen tot stand kan komen. Verschillende aangesloten vakorganisaties blijken het nadrukkelijk als een probleem te ervaren dat er vaak met erg kleine VUT-fondsjes moet worden gewerkt, waardoor naast enig risico op het gebied van de veiligstelling van VUT-gelden ook forse premiefluctuaties kunnen optreden.

De vertegenwoordigers van FNV en MHP zouden de totstandkoming van Stichtingsaanbevelingen over het samenvoegen van (te) kleine VUT-fondsen dan ook op prijs stellen.

Uitkering VUT-ters bij betalingsonmacht VUT-fonds

De Werkgroep Vervroegde Uittreding heeft zich over deze aangelegenheid gewend tot de Commissie Sociale Verzekering van de Stichting met het verzoek om een nadere standpuntbepaling over de mogelijkheid en de wenselijkheid om in het kader van het nieuwe sociale zekerheidsstelsel een voorziening te creëren voor VUT-ters, welke als gevolg van betalingsonmacht van een VUT-fonds of van een faillissement van de onderneming welke de VUT-uitkeringen direct uit de lopende middelen betaalt, in moeilijkheden dreigen te komen.

De werkgroep was tot een dergelijke vraagstelling gekomen op grond van de overweging dat bij een faillissement er geen verschil in behandeling zou moeten zijn tussen actieve werknemers en VUT-ters. Bij het ontbreken van een speciale voorziening in de nww voor personen met een VUT-uitkering zouden deze mensen onmiddellijk in de bijstand geraken, terwijl hun nog actieve collega's recht kunnen doen gelden op een loon-gerelateerde uitkering.

De Commissie Sociale Verzekering heeft na overleg over deze problematiek met de SVR een standpunt bepaald. Dit standpunt, dat overigens niet geheel eenstemmig was, werd in verband met de start van de parlementaire behandeling van de stelselherziening - na raadpleging van de beleidsorganen van de centrale organisaties van werkgevers en van werknemers - direct ter kennis van de Vaste Commissie voor Sociale Zaken van de Tweede Kamer der Staten Generaal gebracht³. Een afschrift van deze brief van 2 april 1986 is opgenomen in bijlage III bij dit advies.

Door de Commissie Sociale Verzekering met uitzondering van de leden van het CNV, is bepleit dat bij betalingsonmacht van een VUT-fonds als gevolg van faillissement de VUT-ters als niet verwijtbaar werkloos in de zin van de nww worden aangemerkt. Daarbij dient de vaststelling van het dagloon, toetsing van de referte-eis enz. plaats te vinden op basis van de situatie bij intrede in de VUT-regeling. Gezien de specifieke situatie van VUT-fondsen en en VUT-deelnemers wordt het premieplichtig maken ingevolge de werknemersverzekeringen nadrukkelijk afgewezen.

De leden van het CNV hebben daarentegen de opvatting naar voren gebracht dat bij betalingsonmacht van een VUT-

³ Brief van 2 april 1986 met kenmerk S.A. 52.290/V1/Bu. Dit adres is bij brief van 22 april 1986 onder kenmerk S.A. 52.353/V1/Bu ook ter kennis van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid gebracht.

fonds een oplossing gezocht moet worden binnen het kader van de totale VUT-fondsen en niet door middel van een wettelijke bepaling.

Bij brief van 15 juli 1986⁴ is door de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid op het adres van de Stichting gereageerd. Uit dit antwoord blijkt dat de Staatssecretaris van mening is dat ook de nWW de mogelijkheid biedt om bij betalingsonmacht van een VUT-fonds in beginsel als vangnet te fungeren. Een wijziging van de nWW is dan ook naar de opvatting de staatssecretaris niet strikt noodzakelijk.

De Commissie Sociale Verzekering heeft daarop in een brief d.d. 31 oktober 1986 aan de Sociale Verzekeringsraad gevraagd de opvattingen van deze raad over deze aangelegenheid te mogen vernemen. Tevens werd deze raad verzocht om zodanige maatregelen te treffen, dat er in voorkomende gevallen, bij de toekenning van een nWW-uitkering aan VUT'ters, geen problemen ontstaan.

Inmiddels heeft de SVR bij brief van 19 januari 1987 op de brief van de Commissie Sociale Verzekering gereageerd⁵. De commissies werkloosheidsverzekeringen en daglonen en reglementen van de SVR zijn van mening dat na een laatste wetswijziging er thans geen wettelijke belemmeringen meer zijn voor een uitkeringsverlening aan ex-VUT-ters. De uitkeringsverlening wordt echter in uitvoeringstechnisch opzicht niet eenvoudig geacht. Wanneer evenwel de voor de goede uitvoering benodigde gegevens door het VUT-fonds aan de bedrijfsverenigingen kunnen worden verstrekt, zullen naar de mening van de commissies nauwelijks of geen problemen ontstaan.

Vorderingen van VUT-fondsen bij faillissementen

Mede in relatie tot het voorgaande signaleert het Bestuur nog het probleem dat bij faillissementen het karakter van de (achterstallige) vorderingen van VUT-fondsen op premieplichtige ondenemingen en de status van de (achterstallige) vorderingen van uitgetreden werknemers op VUT-fondsen onduidelijk is. In artikel 1195 BW worden deze vorderingen niet expliciet aangemerkt als preferente vorderingen. Door de Dienst Collectieve Arbeidsvoorwaarden (DCA) is over deze problematiek een inleidende notitie ingebracht, welke in bijlage V bij dit advies is opgenomen. Het Bestuur heeft zich, gelet op de complexiteit van deze problematiek, hierover nog geen oordeel gevormd.

Het Bestuur geeft u in overweging deze problematiek in samenwerking met andere betrokken bewindslieden in studie

⁴ Met kenmerk SZ/SV/P&S/SVP/86/03615.

⁵ Een afschrift van deze brief van de SVR is opgenomen in bijlage IV.

te laten nemen. Van de resultaten van een eventuele nadere studie zou het Bestuur graag kennis willen nemen.

Onderwerpen betreffende toekomstige ontwikkelingen

In de adviesaanvraag van 14 maart 1985 is een meer open advies gevraagd over enkele andere vraagpunten m.b.t.:

- het uittredingscriterium;
- de uittredingsleeftijd;
- de inhouding op het loon van VUT-premie in relatie tot art. ~~1638c~~ BW (gedwongen winkelnering);
- de problematiek van de flexibele pensionering.

De beraadslagingen in de Stichting over deze meer open vraagpunten uit de adviesaanvraag, met uitzondering van de problematiek van art. 1638c BW, hebben op dit moment (nog) niet geleid tot uitgekristalliseerde opvattingen binnen het Bestuur. Besloten is dat in het kader van de Looncommissie over de onderwerpen betreffende toekomstige ontwikkelingen met betrekking tot de VUT, m.n. gelet op de demografische ontwikkelingen en de daaruit voortvloeiende kostenproblematiek, nog een nader open overleg zal plaatsvinden.

Naast de hiervoor genoemde onderwerpen zal in het voorgenomen overleg in de Looncommissie ook door de werknemersvertegenwoordigers aan de orde worden gesteld de kwestie van de zgn. 'VUT-breuk'. Deze 'VUT-breuk' treedt op wanneer een werknemer op latere leeftijd door verandering van dienstbetrekking ook van VUT-regeling verandert. Aangezien de meeste VUT-regelingen een toetredingsdrempel kennen (bijvoorbeeld een ononderbroken dienstverband van 10 jaar), kan de betreffende werknemer het recht op vervroegde uittreding verliezen.

Indien de resultaten van het nadere open overleg in het kader van de Looncommissie daartoe aanleiding geven, zal u daarover zeker worden geïnformeerd.

Inhoudingen op het loon in verband met VUT-financiering in relatie tot artikel 1637 s BW

 In de adviesaanvraag wordt opgemerkt dat de indruk bestaat, dat in de praktijk soms wordt gehandeld in strijd met artikel 1637s Bw⁶, vooral bij ondernemings-VUT-regelingen. In

⁶ De tekst van dit artikel met bijbehorend uitvoeringsbesluit is in bijlage VI bij deze notitie opgenomen.

dat verband zou, volgens de adviesaanvraag, de vraag onder ogen gezien kunnen worden of de Algemene Maatregel van Bestuur ter uitvoering van art. 1637s BW niet zou kunnen worden bijgesteld, teneinde de vereisten voor de totstandkoming van ondernemingsgewijze VUT-regelingen te beperken tot hetgeen als minimaal noodzakelijk moet worden aangemerkt, zoals b.v. het vereiste van rechtspersoonlijkheid van VUT-fondsen.

Hoewel noch de Dienst Collectieve Arbeidsvoorwaarden (DCA), noch het Bestuur van de Stichting van de Arbeid overgevoers beschikken of en in welke mate het in de praktijk voorkomt dat bij VUT-regelingen wordt gehandeld in strijd met het bepaalde van art. 1637s BW, wordt - met name gelet op de complexiteit van deze regeling - het voorkomen ervan, zij het uitsluitend bij ondernemingsgewijze VUT-regelingen, aannemelijk geacht. Het gaat daarbij om situaties waarbij in het kader van een VUT-regeling, al of niet neergelegd in een c.a.o., een bijdrage van de werknemers op het nominale loon wordt ingehouden ter mede-financiering van de VUT-regeling, terwijl er ofwel geen VUT-fonds is, danwel dat een dergelijk fonds niet voldoet aan de vereisten zoals neergelegd in het uitvoeringsbesluit bij art. 1637s BW.

Het Besluit fondsen en spaarregelingen bepaalt de vereisten waaraan ook VUT-fondsen moeten voldoen, wil men bij de inhouding van werknemerspremies voor dergelijke fondsen niet in strijd komen art. 1637s BW. In dit uitvoeringsbesluit wordt onderscheid gemaakt tussen bedrijfstakfondsen (titel 2) en andere fondsen, waartoe de ondernemingsfondsen worden gerekend (titel 3).

De regels waaraan een bedrijfstakfonds onder titel 2 moet voldoen zijn belangrijk eenvoudiger te hanteren dan de vereisten waaraan andere fondsen, zoals ondernemingsfondsen, moeten voldoen.

Een eerste verschil tussen titel 2 en 3 van het uitvoeringsbesluit betreft het vereiste dat het bestuur van een ondernemingsfonds onder titel 3 jaarlijks een algemene vergadering moet bijeen roepen. (Indien meer dan 200 deelnemers kan in de statuten worden bepaald dat de algemene vergadering zal bestaan uit een gekozen raad.)

Bij een bedrijfstakfonds onder titel 2 kan worden volstaan met een bestuur dat tenminste voor 1/3 is samengesteld uit werknemersvertegenwoordigers, met dien verstande dat het aantal daarvan tenminste gelijk is aan het aantal werkgeversvertegenwoordigers.

Verder is bij bedrijfstakfondsen welke onder titel 2 vallen, vereist dat de verplichting van de werknemers om bij te dragen aan het fonds gebaseerd is op een c.a.o., avv of een loonregeling. Uit deze bepaling moet ook blijken welk bedrag mag worden ingehouden.

Zowel onder titel 2 als titel 3 is vereist, dat het fonds een rechtspersoon met volledige rechtsbevoegdheid is.

Overwegende dat VUT-regelingen, waarbij ook is voorzien in een werknemerspremie welke wordt ingehouden op het nominale

loon, vrij frequent voorkomen en als zodanig volledig maatschappelijk geaccepteerd zijn, stemt het Bestuur in met de suggestie van de minister om het Besluit fondsen en spaarregelingen bij te stellen.

Het Bestuur zou daarbij akkoord kunnen gaan met een versoepeling van de vereisten waaraan m.n. de ondernemingsgewijze VUT-regelingen moeten voldoen. Dit op grond van de overweging dat het probleem van de strijdigheid met art. 1637s BW in de praktijk waarschijnlijk alleen zal voorkomen bij deze categorie van VUT-regelingen.

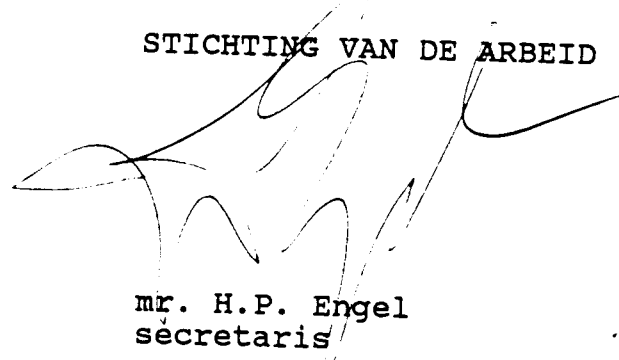
In concreto wordt daarbij gedacht aan het van toepassing zijn van het regime van titel 2 van het Besluit fondsen en spaarregelingen ook voor ondernemingsgewijze VUT-regelingen. Dit betekent dat zowel voor bedrijfstakken als ondernemingsgewijze VUT-fondsen hetzelfde regime van toepassing wordt.

Voorop bij deze aanpak blijft staan dat de VUT-regeling moet zijn gebaseerd op een c.a.o. of loonregeling en een afgescheiden VUT-fonds met volledige rechtspersoonlijkheid moet worden gevormd. Ondernemingsgewijze VUT-fondsen welke niet op een cao of loonregeling zijn gebaseerd, moeten blijven voldoen aan de vereisten welke zijn gesteld in titel 3 van het genoemde Besluit.

Aangezien de huidige titel 2 uitsluitend handelt over bedrijfstakfondsen, verdient het wellicht aanbeveling voor alle VUT-fondsen, zowel bedrijfstaks- als ondernemingsgewijs, welke gebaseerd zijn op een cao of loonregeling, een afzonderlijke titel 4 te creëren, waarin dezelfde voorschriften zijn gesteld als in titel 2.

Hoogachtend,

STICHTING VAN DE ARBEID

mr. H.P. Engel
secretaris